

Душа — ледь-ледь — як китобійна база,
Серед зруйнованих мостів і згарищ.
Піски життя — крізь пам'ять — кучугури,
І вихорець, що в мозку сіє безум,

Аби нутро, — де гирі з'яв — обузу, —
І плаче світ, ошукана мегера,
У клітці душачись. Як луни в горах,
Єство видовжується, — й голе й босе,

Напівсліпе, — як нетля — на багаття, —
Самі уламки, де колись могутність
Гепардом дихала на приступцях престолу,

Гадаючи, що світло — міра й сталість,
Де вже піски і тільки кипарис
Нагадує про тлінність душ і рас.